
EEN MERKWAAARDIGE ZONSOPGANG.

In het *Wochenschrift für Astronomie, Meteorologie und Geographie* van 27 September 1876, geeft de heer WEBER te Pecheloh bij Munster de volgende beschrijving van den hemel op den morgen van 24 Juli j. l.

Nog stond de zon 5° tot 6° onder den horizon, toen een machtige lichtwal zich achter den Osning verhief en zich van daaruit een schitterende stralen-waaier begon naar boven uit te strekken. Aanvankelijk scheen het alsof de verlichting zich hierbij bepalen zoude, toen wij, na 3 of 4 minuten, als het ware op eens, niet meer zooals gewoonlijk een verwijderd morgenrood aanschouwden, maar er zelve ons te midden van geplaatst bevonden. De kleurentint was hoogst eigendomslijk en vreemd; het geheele hemelgewelf, tot voorbij het zenith, vertoonde zich gloeiend geel, met eenige bijmenging van rood. Het buitengewoon sterke licht drong door tot in de binnenste ruimten der woning.

Op het veld rustte een fijne nevel als dauw. Aan den hemel waren

breede nevelbanden, die in noord-noordwestelijke richting zich tot een nevelbank van 25° hoogte vereenigden, terwijl zij, in het daartegenover gelegen punt, desgelijks te samen kwamen. Van daaruit liet zich van tijd tot tijd een langdurig maar zwak rollen van verwijderden donder hooren.

Het schouwspel werd nog grootscher, de verlichting nog schitterender; het scheen alsof het licht de geheele schepping om ons heen in goud wilde kleeden. Ook de nevelbanden, die zich intusschen zeer verbreed hadden en naar het oosten zichtbaar afdaalden, namen deel aan deze kleuring.

Nu was de zon op het punt van zich te vertoonen; zij toonde zich door de haar het naastbijzijnde nevelstrepen heen, en er vormde zich aan den hemel een stralenkrans, die van de zon als middelpunt uitging. De kleurenstraal van dien krans was allerprachtigst en wisselde tusschen violet, groen en rosa. Het geheele beeld geleeke op sommige vormen van het noorderlicht.

Nog was de zon niet geheel van achter den Osning verzezen, toen een geheel gesloten regenboog zich over den hemel uitbreidde. Zijn top raakte het zenith; zijne breedte bedroeg ter nauwernood een graad, maar hij vertoonde al de kleuren in buitengewone duidelijkheid. Met dezen regenboog hield de verlichting, te midden waarvan wij ons tot op dit oogenblik toe bevonden hadden, naar het westen toe op. Doch ook daar, waar de hemel tot nog toe zuiver was geweest, wachtte ons nog een eigenaardig schouwspel. Een nevelzuil, die met haar voet op den horizon rustte, verhief zich totdat zij met haar top den regenboog raakte. Zij geleeke een palm met een rijk gekleurde kroon, waarvan de tinten telkens afwisselden.

Nog rolde de donder ver in het zuiden. De nevelbanden werden breeder en breeder; daarop scheurden zij plotseling in stukken die aangroeiden tot grijze wolken. De verlichting verdween. De zon, die tot 4° gestegen was, werd plotselijk door een wolkenkap bedekt. Het vreemde lichtschijnsel maakte plaats voor een even vreemde duisternis.

Het weder was gedurende het overige van den dag zoel en drukkend. Des namiddags hoorde men weder in het zuiden het meergenoemde rollen, maar tot een onweder kwam het niet." Hg.